

og mænd, som hverken kan eller vil slutte sig sammen i foreninger. De arbejder haardt, men de faar ynkelig liden betaling for sit arbejde; alligevel forstaar de ikke at holde sammen og saaledes drive lønnen op, tvertimod, de underbyr hverandre i den vildeste konkurrence. *Helen Campbell* har skildret denne klasse arbejdende kvinder i sin *Prisoners of poverty* (»Fattigdommens Fanger«, oversat for »Nylænde« i Kristiania, af fru *Drude Krog Janson*). Saadanne arbejdersker tar for det meste sytøj hjem for New Yorks store forretninger. Samvittighedsløse mellemhandlere faar største parten af den allerede fra begyndelsen elendig lave betaling, de skulde havt pr. stykke. Det er forbausende, hvor billigt al slags færdigsyet undertøj kan faas i de store butikker. Man vilde aldrig tænke sig at faa syet saa billigt hjemme; tøjet alene koster mere end natlinnet eller barneskjorter i fuld stand. Saa arbejdslønnen kan ikke være stor. Efter amerikanske forholde tjener en saadan *pieceworker**) naturligvis neppe nok til at holde sjæl og legeme sammen, men europæiske arbejdersker af samme klasse har det uden tvivl værre endda. — Disse mennesker er ikke holdt i trældom af fattigdom alene; deres uvidenhed og sløvhed binder dem med langt stærkere baand. De ved ingen vei ud af sin elendighed, og de vilde ikke gaa veien, om man viste dem den. Fattigdom er baade virkning og aarsag. Folk fortvivler, fordi de er fattige og hjælpeløse, og de er fattige og hjælpeløse, fordi de hverken kan hjælpe sig selv eller vil modtage hjælp og raad af andre. — Store byer huser jo altid umaadelig megen elendighed. Og en by som New York, hvor der hver dag strømmer ind nye skarer af arbeidssøgende, mænd og kvinder, uvante med landets forhold, ofte ude af stand til at tale landets sprog, maa nødvendigvis blive skueplads for mange sørgelige scener. Som regel er det de indvandrede, som arbejder under disse sørgelige vilkaar. Den indfødte Amerikaner, mand eller kvinde, er gjerne fornuftig nok til at slutte sig til organisationerne. Miss van Etten fik ivaar forelagt for senatet i Albany, New York stat, et forslag angaaende forandring i fabrikløvgivningen. Efter dette skulde kvinder ikke arbejde mere end ti timer daglig, eller sexti timer om ugen, og gutter og piger under atten aar bare otte timer. Fremdeles skulde merkantile forretninger stilles lige med fabrikker, for lovgivningen. Dette vilde være et fremskridt, thi der føres et ret virksomt tilsyn med fabrikker. New York har baade mandlige og kvindelige fabrikinspektører.

Kvinder er valgbare til mange hverv i New York, men ogsaa udelukkede mængstedes, hvor de netop burde være med. I skoleraadet har de længe hævdet sin plads, men som jury-

*) En Arbejder, der faar sin Betaling pr. Stykke.